

APROBAT

În ședința Biroului permanent al
Camerei Deputaților

din data de 10.12.2010

Parlamentul României
Camera Deputaților

E.P. Nr. 32 din 31.01.2011

52a/2413/21.12.2010

(NR.Ref. 79)

Nr. 32 **Informare privind participarea la reuniunea
"Cum să îmbunătățim viața familiilor și cetățenilor europeni"?**

Bruxelles, 30 noiembrie 2010

Reuniunea interparlamentară "Cum să facilităm viața familiilor și cetățenilor europeni?" a fost organizată de Comisia pentru afaceri juridice a Parlamentului European în colaborare cu Departamentul C – Drepturile cetățenilor și afaceri constituționale – al Comisiei Europene, în 30 noiembrie a.c., la Bruxelles. Din partea Camerei Deputaților au participat domnul deputat Tudor Alexandru Chiuariu (PNL) și domnul deputat Tudor Panțîru (Alianța politică PSD + PC), membri ai Comisiei juridice, de disciplină și imunități, și doamna Camelia Toanchină, expert parlamentar, Direcția pentru cooperare parlamentară internațională multilaterală.

Seminarul "Cum să îmbunătățim viața familiilor și cetățenilor europeni?" a fost dedicat analizării reglementărilor la nivel european în domeniul cooperării judiciare în materie civilă, cu accent pe aspecte legate de dreptul familiei și dreptul succesoral.

Dezbaterea s-a desfășurat în patru secțiuni, respectiv dreptul familiei: ultimele dezvoltări și calea de urmat, succesiunile trans-frontaliere, responsabilitatea parentală și protecția copilului, și starea civilă.

Baza reglementărilor în materie o constituie articolul 61 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, care prevede crearea treptată a unui spațiu comun de libertate, securitate și justiție, în special prin adoptarea unor măsuri în domeniul cooperării judiciare în materie civilă. Articolul 65 din tratat menționează în mod expres măsuri care urmăresc „să îmbunătățească și să simplifice recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, inclusiv a hotărârilor fără caracter judecătoresc”, precum și „favorizarea compatibilității normelor aplicabile în statele membre în materie de conflicte de legi și de competență”. Tratatul oferă baza legală pentru cooperare la nivel european în materia dreptului internațional privat, fără a avea însă competențe pentru modificarea dreptului substanțial al statelor membre.

SECȚIUNEA I: DREPTUL FAMILIEI

În această secțiune au fost discutate propunerea pentru cooperare consolidată în materia divorțului transfrontalier (cunoscută și sub numele de Roma III), diferitele regimuri ale efectelor patrimoniale ale căsătoriei și ale efectelor patrimoniale ale altor forme de coabitare (propunere de regulament Roma IV), tratatul bilateral privind efectele patrimoniale ale căsătoriei franco-german și recunoașterea reciprocă între statele membre a căsătoriilor între persoane de același sex.

Propunerea de regulament privind implementarea cooperării consolidate în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de corp (Roma III) a fost inițiată de Comisia Europeană în urma cererii unui grup de state membre, printre care și România, în scopul „asigurării unei protecții juridice sporite pentru cetățeni și a unui grad mai înalt de predictibilitate în cauzele transfrontaliere de divorț și separare de corp” (Strategia de dezvoltare a justiției ca serviciu public, Ministerul Justiției, iulie 2010). Dosarul constituie primul exemplu de cooperare consolidată din istoria Uniunii Europene.

Principalele două probleme pe care le abordează propunerea de regulament sunt *alegerea legii aplicabile* și *rezolvarea conflictului de legi* în domeniul divorțului internațional.

Rezolvarea conflictului de legi

În dreptul internațional privat, legea aplicabilă unei cauze este aleasă în urma dispozițiilor naționale privitoare la conflictul de legi. Întrucât reglementarea conflictului de legi face obiectul legislației naționale, normele rezultate sunt foarte variate. Se pot isca cu ușurință situații în care o cauză în care sunt implicate două sau mai multe state membre cade sub incidența a două sau mai multe legislații naționale (conflict pozitiv) sau rămâne în afara competenței oricăruia dintre statele implicate (conflict negativ).

Aprecierea unei cauze ca făcând obiectul de reglementare al unei legislații naționale depinde de elementul de legătură dintre cauza respectivă și statul chemat să o soluționeze.

În condițiile în care părțile nu ajung la un acord cu privire la legea aplicabilă divorțului, propunerea de regulament prevede utilizarea ultimei reședințe comune obișnuite a celor doi soți ca prim element de legătură între legea aplicabilă și cauză, cu îndeplinirea unor condiții suplimentare, cum ar fi, de exemplu, obligativitatea ca cel puțin unul dintre soți să locuiască în continuare acolo și să fi fost reședință comună în urmă cu cel mult un an.

Utilizarea acestui element de legătură nu este eficientă, în opinia experților, deoarece ultima reședință obișnuită comună este dificil de identificat în practică, condițiile cumulative complicând și mai mult această identificare. Mai mult, propunerea de regulament nu aduce îmbunătățiri substanțiale deoarece este utilizat deja acest element de legătură, într-o formă simplificată, în regulamentul Bruxelles II a, obligatoriu pentru toate statele membre UE.

Alegerea legii aplicabile reprezintă oferirea dreptului celor doi soți de a alege legea națională sub imperiul căreia se va pronunța divorțului lor. Această alegere poate fi făcută în orice moment al căsătoriei, de la început (prin contracte prenuptiale), pe parcurs, sau în momentul în care decid să divorțeze, dar nu mai târziu de momentul în care au deschis acțiunea de divorț. Între legea aplicabilă și cauză trebuie să existe un element de legătură, care poate fi reședința comună obișnuită, cetățenia unuia dintre soți, locul încheierii căsătoriei etc.

Pentru a fi validă opțiunea în fața instanței, este necesar acordul formal al celor doi soți, în scris, datat și semnat.

Oferirea opțiunii de a alege sub competența cărei legi se va desfășura căsătoria este apreciată pozitiv de către experți întrucât oferă certitudine, stabilitate și flexibilitate. Astfel, ei nu au de ce să se teamă, dacă se mută într-un alt stat membru, că această schimbare le va afecta și condițiile legale ale unui eventual divorț. De asemenea, această posibilitate de a alege le oferă și șansa de a reglementa toate aspectele legate de desfacerea căsătoriei într-un singur stat (ex. altfel, este posibil ca aspectele legate de patrimoniul comun sau de încredințarea custodiei copiilor să fie reglementate după legile altor state decât cel care este competent în cazul divorțului).

Recomandarea experților privitor la acest punct este introducerea consilierii juridice obligatorii ca element de validitate al acordului privind legea care guvernează divorțul. Argumentul lor este că partea vulnerabilă este posibil să nu aibă la dispoziție suficiente cunoștințe și instrumente juridice pentru a înțelege toate urmările alegerii sale.

Alte aspecte discutate în cadrul reuniunii legate de propunerea de regulament Roma III sunt dubla cetățenie, alegerea legii străine, conversia separării de corp în divorț. Referitor la dubla cetățenie este criticat faptul că, în cazul în care unul sau amândoi soții au cetățenie dublă și în condițiile în care cetățenia este un element de legătură important între legea competentă și cauză, nu se oferă criterii clare pentru desemnarea cetățeniei decisive, ceea ce îngreunează desemnarea legislației competente. Conversia separării de corp în divorț și aplicarea aceleiași legi competente atât separării de corp, cât și divorțului, este discutabilă pentru că în practică este posibil să dispară elementul de legătură dintre legea separării de corp și cauză până la momentul pronunțării divorțului ceea ce ar conduce la pronunțarea acestuia sub imperiul unei legi cu care nu mai are legătură. Alegerea legii străine este unul din motivele principale de reticență pentru statele care nu doresc să fie parte la mecanismul de cooperare consolidată. Roma III acceptă aplicarea unei legi competente care aparține unui stat care nu e parte la regulament sau chiar a unui stat terț. Deși prevede că în cazul unei legi a divorțului competente care este discriminatorie pentru femei, va fi aplicată legea forului, experții sunt de părere că pentru a fi eficientă această prevedere este necesară alcătuirea unei liste a statelor cu legislație discriminatorie. De asemenea, este menționat cazul legislației islamice, cu incidență mare asupra imigranților din UE, care s-ar putea să nu recunoască un divorț civil pronunțat de către o lege competentă potrivit Roma III

Un alt aspect important de menționat este faptul că propunerea de regulament înlocuiește conflictul de legi din legea națională, determinarea legii naționale competente făcând trimitere la dreptul substanțial și nu la dreptul privat internațional al statului respectiv. În consecință, este eliminată posibilitatea retrimiterii cauzei.

Proprietate matrimonială

Situația legislativă: Comisia a publicat în 2006 o carte verde privind această problemă, fără a avea înainta încă o propunere de regulament.

Definirea termenilor în materie este o problemă esențială, având în vedere complexitatea situațiilor din practică pentru căsătorie și coabitare în

statele membre. Parteneriatele civile pot însemna în unele state membre formalizarea unei situații de fapt intervenită între două persoane de sex opus, în timp ce în alte state membre parteneriatele civile sunt deschise doar cuplurilor de același sex, fiind în unele cazuri echivalentă cu căsătoria dintre persoane de același sex din statele care recunosc această formă de căsătorie. De asemenea, unele state membre recunosc parteneriatele civile doar între persoane de același sex, în timp ce altele recunosc parteneriatele civile doar între persoane de sex opus.

Propunerile experților merg în direcția unei reglementări a efectelor patrimoniale a parteneriatelor civile, având în vedere dorința cuplurilor de a-și formaliza relația. Formalizarea din reglementarea europeană este de dorit să conțină elemente minime, pentru a nu interfera cu dreptul substanțial al statelor. Având în vedere complexitatea sistemelor de drept ale statelor membre și diversitatea legislației, este posibil ca unele state să aleagă soluția cooperării consolidate, așa cum s-a întâmplat și în cazul divorțului.

În cazul uniunilor de facto, însă, întrucât este dorința partenerilor să nu își formalizeze relația, efectele asupra patrimoniului se vor afla sub incidența altei legislații specifice patrimoniului, cum ar fi, de exemplu, îmbogățirea fără justă cauză.

Este important de menționat și tratatul bilateral franco-german cu privire la bunurile dobândite în timpul căsătoriei. Spre deosebire de legislația europeană, care are bază legală doar pentru modificarea dreptului internațional privat, tratatul bilateral aduce modificări dreptului substanțial. Statele membre, prin utilizarea atribuțiilor suveranității, pot aduce soluții pentru îndeplinirea scopului de facilitare a liberei circulații a cetățenilor Uniunii Europene.

Recunoașterea căsătoriilor între persoane de același sex este un domeniu foarte sensibil datorită formelor complexe de coabitare din practică, dublate de instituții complexe și foarte diferite la nivelul statelor membre. Dacă într-unele state este recunoscută căsătoria între persoane de același sex, în altele stat este recunoscut parteneriatul civil, în timp ce în legislația unora dintre statele membre nu este recunoscută nici o formă legală pentru reglementarea coabitării între persoane de același sex.

Secțiunea II – SUCCESIUNILE

În materia succesiunilor, Comisia a făcut o propunere de regulament pentru care procedura legislativă este acum în derulare, așteptându-se să fie adoptată în anul 2011. În cadrul acestei secțiuni au fost discutate aspecte legate de Certificatul European de Succesiune, forța executorie și forța probatorie a actelor autentice, problematica alegerii legii aplicabile și efectele acesteia asupra membrilor familiei.

Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și a actelor autentice în materie de succesiuni, precum și crearea unui certificat european de

moștenitor vizează crearea unui instrument european privind succesiunile, instrument care să acopere această problematică în ansamblul ei, respectiv legea aplicabilă, competența și recunoașterea, măsurile administrative (certificat de moștenitor, înregistrarea testamentelor).

Obiectivul propunerii europene constă în eliminarea piedicilor împotriva liberei circulații a persoanelor, rezultate din diferențele dintre normele care reglementează succesiunile internaționale în statele membre. Dintre aceste piedici, enumerăm: diversitatea normelor de drept material, a normelor privind competența internațională sau legea aplicabilă, multitudinea autorităților care pot fi sesizate în cazul unei succesiuni internaționale, fragmentarea succesiunilor care poate rezulta din conflictul unor norme divergente.

Propunerea respectă două axe fundamentale: armonizarea conflictului de legi și respectarea dreptului material al statelor naționale.

Legea aplicabilă succesiunii transfrontaliere

Elemente de legătură în materia succesiunilor sunt naționalitatea, locul unde este amplasată proprietatea imobiliară, domiciliul și reședința obișnuită.

Propunerea de regulament identifică drept element de legătură între legea aplicabilă și succesiune *reședința obișnuită* a defunctului. Această alegere este concordantă cu prevederile majorității statelor membre. Un argument în plus în favoarea acestui element de legătură este faptul că majoritatea bunurilor defunctului este mai probabil să se afle aproape de locul în care și-a stabilit reședința, ceea ce simplifică acțiunea de identificare și administrare a părților componente ale patrimoniului care face obiectul succesiunii.

O critică adusă propunerii de regulament este lipsa unei definiții clare a reședinței obișnuite, ceea ce creează nesiguranță. Sunt citate mai ales cazurile muncitorilor care și-au stabilit reședința temporară într-un alt stat, deși reședința lor de referință rămâne cea din țara în care este stabilită familia. Aplicarea legii statului în care muncesc, deși pare consistentă cu obligația de aplicare a legii reședinței obișnuite, contrazice situația de fapt.

Alegerea legii care guvernează testamentul

Propunerea de regulament prevede ca testatorul are dreptul să își aleagă ca lege care guvernează testamentul fie legea reședinței sale obișnuite, fie legea națională. Această prevedere este apreciată în general favorabil de către experți întrucât asigură pentru testator stabilitate și previzibilitate în decizia privind succesiunea, precum și păstrarea legăturilor cu țara de origine. Testatorul își poate alege liniștit țara de reședință, fără a se teme de repercusiunile acestei alegeri asupra succesiunii sale. De asemenea, limitarea posibilității de alegere reduce substanțial fenomenul de căutare a legii forului celei mai favorabile, fără legături strânse cu legea sub imperiul căreia s-a format patrimoniul testatorului.

Printre critici: aplicarea reglementărilor propunerii de regulament poate interveni în dreptul substanțial al statelor naționale, afectând tradiții de drept pe care se bazează societatea respectivă, cum ar fi politicile legate

de partea din moștenire deferită soților supraviețuitori și copiilor (Austria), rezerva testamentară (Franța) sau sistemul publicității drepturilor reale (Marea Britanie). Aceste intervenții depășesc în unele cazuri atribuțiile Uniunii Europene conferite prin tratat, aducând în discuție chestiuni legate de subsidiaritate.

Actele autentice

Având în vedere importanța practică a actelor autentice în materia succesiunilor, prezentul regulament ar trebui să asigure recunoașterea acestora pentru a permite libera lor circulație. Această recunoaștere înseamnă că actele autentice au aceeași putere probantă deplină și integrală în ceea ce privește conținutul actului înregistrat și faptele consemnate ca și actele autentice naționale.

În sistemele juridice ale statelor membre, actele autentice au o definiție și un rol diferite. Forța executorie a actelor autentice este bine reglementată deja la nivel european și respectată la nivelul statelor membre. Situația este însă diferită în ceea ce privește forța lor probatorie. Experții audiați recomandă adoptarea de reglementări care să acorde deplină forță probatorie actelor autentice pentru a putea fi îndeplinit obiectivul regulamentului, respectiv facilitarea liberei circulații a cetățenilor. Pe cale de consecință, actele autentice vor putea fi contestate pe aceeași cale ca și cele naționale, vor avea un domeniu de aplicare similar domeniului de aplicare din statele în care au fost emise și nu vor putea avea o forță juridică mai mare decât actele naționale omologe din statele în care sunt utilizate.

Certificatul European de Succesiune

Propunerea de regulament prevede înființarea unui Certificat European de Succesiune care constituie dovada calității de moștenitor sau legatar, precum și a puterilor conferite executorilor testamentari sau unor administratori terți. Certificatul va fi eliberat de autoritățile competente potrivit legii naționale aplicabile stabilite în temeiul prevederilor regulamentului. Certificatul se prezintă ca un formular standard, eliberat de instanță sau de o altă autoritate publică a statului membru și conține informații legate de: instanța emitentă, elementele de fapt și de drept pentru care instanța respectivă se consideră competentă pentru eliberarea certificatului, data eliberării, informații privind defunctul, legea aplicabilă succesiunii, elementele de fapt și de drept din care decurg drepturile și/sau prerogativele moștenitorilor, informații privind solicitantul, cota-parte care revine fiecărui moștenitor, precum și, după caz, lista bunurilor sau drepturilor care revin unui anumit moștenitor, lista bunurilor sau drepturilor care revin legatarilor în temeiul legii aplicabile succesiunii etc.

Certificatul va fi utilizat drept dovadă a dreptului de moștenire de către moștenitori sau legatari într-un alt stat membru decât statul emitent. Trebuie specificat faptul că fiecare stat membru păstrează procedurile naționale pentru stabilirea capacității persoanelor în drept și condițiile adiacente legate de dovadă. În consecință, Certificatul European de Succesiune nu se substituie documentelor interne. O încălcare a acestei

norme ar însemna intervenție în dreptul intern și încălcarea principiului subsidiarității.

Recomandările experților privind Certificatul European de Succesiune

Deoarece principalul scop al Certificatului este să dovedească statutul unui moștenitor, acesta trebuie să precizeze clar cine are drept la moștenire și în ce măsură. De aceea, informația oferită prin intermediul lui trebuie adaptată pentru îndeplinirea acestui obiectiv, fiind important să fie evitată furnizarea de informație suplimentară, care poate conduce la o încălcare a scopului și atribuțiilor Certificatului. De altfel, beneficiile utilizării unui formular standard pentru depășirea barierelor lingvistice când acesta circulă în alte state membre decât statul de origine vor putea fi valorificate doar în măsura în care conținutul nu este prea extensiv.

Unele din informațiile pe care Certificatul European de Succesiune ar urma să le furnizeze, așa cum apar în articolul 41 al propunerii de regulament, sunt discutabile, spun experții.

Includerea listei tuturor bunurilor este contrară scopului său (de a dovedi dreptul la moștenire), în timp ce lista completă a bunurilor este foarte greu de realizat.

Lista drepturilor moștenitorilor și legatarilor, precum și restricții privitoare la aceste drepturi depășește, de asemenea, scopul certificatului; aceste drepturi sunt constituite conform legii aplicabile și nu în baza certificatului; pentru aflarea drepturilor conferite de legea aplicabilă trebuie să se facă apel la Rețeaua Juridică Europeană. La fel, lista actelor pe care moștenitorul, legatarul, executorul testamentar și/sau administratorul le poate încheia în legătură cu bunurile succesiunii, în temeiul legii aplicabile succesiunii depășește scopul certificatului de a constitui o dovadă a capacității de moștenire și nu de a face o listă a actelor pe care persoanele desemnate le pot realiza, sau măcar să stabilească drepturile și puterile lor.

SECȚIUNEA III: RESPONSABILITATEA PARENTALĂ

Materia este reglementată de Regulamentul privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia responsabilității parentale față de copiii comuni, cunoscut și sub denumirea Bruxelles II bis.

În cadrul reuniunii a fost discutat atât regulamentul Bruxelles II bis, cât și unele situații care afectează viața familiilor europene în societatea contemporană, cum ar fi exercitarea dreptului de vizitare pentru părinți care locuiesc în state diferite, mutarea ilegală a copiilor, protejarea drepturilor copiilor în procedura de divorț, recunoașterea responsabilității parentale în cazul filiației biologice față de filiația legală, în speță recunoașterea reciprocă a convențiilor privind mamele surrogat, recunoașterea reciprocă a adopțiilor internaționale.

Regulamentul Bruxelles II bis este aplicabil tuturor statelor membre, atât Danemarca, cât și Marea Britanie și Irlanda alegând să fie parte la el. Aceste state nu sunt obligate să fie parte la dreptul civil, dar pot alege prin procedura opt-in să adere.

Experții au identificat elementele pozitive introduse de regulamentul Bruxelles II bis. Ariile cheie de inovație includ impunerea de termene limită stricte, reglementări specifice privind audierea copilului, implementarea principiului de a pune interesul copilului în centrul procesului de luare a deciziilor, abolirea exequator-ului, minimalizarea motivelor pentru refuzul returnării minorului și faptul că o instanță nu poate refuza returnarea copilului dacă persoanei care o solicită nu i-a fost oferită oportunitatea de a se face ascultată.

Față de Convenția de la Haga din 1980, umple un gol privind drepturile de vizitare ale copilului, acum putând fi declarate definitiv și irevocabil, ceea ce nici un instrument anterior nu permitea. De asemenea, aduce îmbunătățiri față de prevederile legate de jurisdicțiile concurente pentru a asigura o mai mare flexibilitate, mai ales în cazurile în care părțile au ajuns la un acord.

Este important de menționat și implementarea de către Curtea de Justiție a unei proceduri preliminare în regim de urgență, care simplifică diferitele etape ale procedurii în probleme care intră sub incidența reglementărilor pentru instituirea unei arii de libertate, securitate și justiție, inclusiv pentru legislația privind copiii.

Cu toate acestea, lipsa definirii reședinței obișnuite, problema custodiei, mai ales în cazul taților care nu sunt căsătoriți, problemele legate de determinarea jurisdicției arată faptul că este loc pentru îmbunătățiri și pentru revizuri ale Regulamentului.

Recomandările țin de tehnica legislativă, relațiile matrimoniale și responsabilitatea parentală fiind două domenii diferite, care sunt guvernate de două filosofii și decizii politice diferite; ar fi recomandabil să facă, în consecință, obiectul a două regulamente diferite.

Apoi, forță obligatorie și recunoaștere automată fără excepție pentru tot spațiul european doar pentru două categorii de decizii: cele care conferă drept de vizitare și cele care ordonă returnarea unui copil urmare a procedurii începută de o decizie anterioară anticipează o asemenea decizie; deciziile privind custodia nu se bucură de asemenea privilegii de recunoaștere.

SECȚIUNEA IV: STATUTUL CIVIL

În cadrul acestei secțiuni a fost făcută o evaluare a situației recunoașterii și înregistrării actelor de stare civilă în situații transfrontaliere în statele membre și la nivelul Uniunii Europene, s-a vorbit despre munca depusă de Comisia Internațională pentru Starea Civilă în domeniul abolirii formalităților de legalizare privind documentele de stare civilă, înregistrarea numelor și proiectul pilot privind transmiterea electronică a documentelor de stare civilă. De asemenea, a fost prezentată Cartea Verde a Comisiei Europene privind starea civilă.

Dreptul fiecărui cetățean al Uniunii Europene la libera circulație implică dreptul de a-i fi recunoscută identitatea civilă, așa cum apare în documentele oficiale. Aceasta înseamnă în primul rând ca cetățenii să își poată dovedi cu ușurință starea civilă atunci când circulă dintr-un stat membru în altul. Apoi, este necesar ca schimbările care au loc în străinătate să fie consemnate în registrele de stare civilă. Ignorarea acestor probleme și

nerecunoașterea unor schimbări de statut personal reprezintă o îngrădire serioasă a dreptului la liberă circulație al cetățenilor Uniunii. Unele dintre aceste dificultăți sunt legate de politica de imigrație a statelor membre și/sau de diferitele sisteme de statut ale statelor membre. Întrucât aceste sisteme sunt expresia unui mod de organizare a societății și a tradițiilor statelor membre, armonizarea lor nu este nici posibilă, nici dezirabilă pe termen scurt. Experții propun două linii de acțiune. Una ar fi adaptarea și transformarea convențiilor Comisiei Internaționale pentru Stare Civilă într-un instrument european nou, așa cum a făcut și în alte domenii de drept civil. O altă abordare, mai fructuoasă, apreciază ei, ar fi participarea Uniunii Europene la lucrările Comisiei și încurajarea statelor membre să adere la convențiile ei. Deși în prezent Comisia nu permite aderarea la convenții a organizațiilor regionale de integrare economică, acest lucru ar putea deveni operațional în viitor.

Printre acțiunile care ar trebui întreprinse rapid se numără: renunțarea la cerința ca documentele de stare civilă să fie legalizate între statele membre ale Uniunii, recomandarea către statele membre să adere la Convenția nr. 16 a ICCS privind eliberarea extraselor multilingve de pe actele de stare civilă, respectarea diacriticilor în scrierea numelor și prenumelor, facilitarea recunoașterii numelor de familie, a parteneriatelor civile, maternitatea sau paternitatea, fie prin recomandarea către statele membre să devină parte a convențiilor ICCS, fie prin adoptarea de noi instrumente care se bazează pe aceste convenții.

Lobby parlamentar pentru aderarea României la Spațiul Schengen

Scopul reuniunii, dezbaterăa unor proiecte legislative care facilitează mobilitatea persoanelor în Uniunea Europeană prin oferirea unor soluții juridice stabile, flexibile și eficiente pentru probleme care afectează direct viața cetățenilor europeni, este complementar cu obiectivul Schengen de a crea a un spațiu în care libera circulație a persoanelor este garantată, iar frontierele interne desființate.

Parlamentarii români au profitat de ocazia oferită de reuniune și au avut un schimb de opinii cu alți parlamentari în contextul complementarității celor două obiective, evidențiind îndeplinirea criteriilor de aderare de către România și aprecierile pozitive ale expertizelor tehnice în domeniu.

Deputat Tudor Alexandru Chiuariu

Deputat Tudor Panțîru

